

Когато минахъ Сръдна-гора, дъждътъ спрѣ, но бѣше се мръкнало.

Вървя въ тъмнината по шосето, но цѣлъ треперя отъ страхъ. Живъ човѣкъ нѣма наоколо ми. Не свикнали очитѣ ми въ тъмното, често пѣти се заблуждавахъ и, вмѣсто да стѣпя на сухо, кракътъ ми попадаше въ локва. Такива грѣшки направихъ доста много, докато свикнаха очитѣ ми да различаватъ локвитѣ отъ сухитѣ мѣста.

Кара-дере приближаваше. То се виждаше вече. Ще имамъ ли смѣлость да го мина или да се връщамъ — това вече обмисляхъ, но до никакво разрешение не идвахъ. Да вървя напредъ — страшно, да се върна назадъ — нѣмаше кжде да изкарамъ нощта. Най-после решихъ, каквото и да става, да си продължа пѣтя. Ако срещна разбойникъ, ще му кажа, че съмъ ходилъ да търся работа въ Стара-Загора и, понеже не съмъ намѣрилъ, връщамъ се въ Казанлъкъ. Лъжата вече измислихъ, обаче, тя не можа да ме успокои. Сърдцето ми тупаше така силно, като че ще се прѣсне. Устнитѣ ми пресъхнаха. Бояхъ се да се не чуе дишането ми. Когато приближихъ до 50—60 крачки, решихъ да разгледамъ мѣстото отдалечъ. Около шубръцитѣ нѣмаше хора. Отъ дѣсната страна на шосето сжщо нѣмаше, но отъ лѣвата му страна забелязахъ, че е седналъ човѣкъ и пуши цигара.

Ами ако е разбойникъ! Ужасъ ме обзе, но връщане нѣмаше, защото можеше да ме стреля и като бѣгамъ назадъ. Тогава... напредъ. За да не ме усѣти, събухъ се босъ и тръгнахъ на прѣсти по дѣсната страна на шосето... Но очитѣ ми все въ човѣка... Задъ него съмъ вече... позаминахъ го. Но защо не мърда? Може би, не е усѣтилъ още, че минавамъ! Престрашихъ се и спрѣхъ да го по-разгледамъ... Когато се взрѣхъ по-добре въ него, разбрахъ, че това не е разбойникъ, а единъ пѣнь. Вмѣсто цигара, свѣтѣше изгнило парче отъ този пѣнь.

Чакайте, не мислете, че ми е било леко, щомъ моятъ разбойникъ излѣзе пѣнь! Докато разбера това, за мене той бѣше истински разбойникъ. Пѣкъ и следъ като се увѣрихъ, че съмъ се излѣгалъ, страхътъ ми не мина, докато стигнахъ следъ полунощъ въ града.

На другия день, когато се срещнахъ съ другаритѣ си, нѣмахъ смѣлость да се похваля съ екскурзията си до Стара-Загора. Бояхъ се отъ подигравкитѣ имъ. Пѣкъ можеха да ми измислятъ и пѣсень.

Хр. Илиевъ

ЕСЕНЕНЪ ЗАСѢВЪ

(Народенъ обичай)

На св. Симеонъ тате ми рече: — Богдане, стѣгай се, да идемъ на есененъ засѣвъ! Азъ изкарахъ воловетѣ да ги впрегна. Когато излѣздохме на улицата, мама извика отъ сундурмата: — На хаерлия ще да е, пълна ви е срещата.

И, наистина, отъ къмъ кладенеца идѣше леля Костадинка съ пълни менци. Тя се засмѣ и благослови: — На добра сполука!